

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS KULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr 7

PER FIETS LANGS DE NETEVALLEI

Volgende zondag kijken wij eens niet naar "Binnen en Buiten" nemen onze fiets en gaan een tochtje maken langs wegen en wegeltjes waar wij in geen jaren, of misschien nog nooit, geweest zijn. Ons ritje gaat steeds zo dicht mogelijk bij de Nete en al zien wij de rivier niet altijd, verder dan een paar honderd meter blijven wij er nooit van af.

Wij vertrekken in Kessel aan de kerk, bollen bergaf het Kerkstraatje in en volgen steeds, eerst door de beemden en dan door het bos, het paadje tot wij op de asfaltbaan, de Bartstraat, uitkomen.

Een niet alledaagse bijzonderheid : de boerderij vlak voor ons wordt reeds 100 jaar lang door dezelfde familie bewoond!

Op dit asfaltbaantje nu rijden wij links en komen dan uit op de Berlaarsesteenweg, een brede betonbaan, waar wij rechtsaf slaan. Wij steken de Netebrug over en nemen na 3 à 400 meter links de betonweg naar Gestel. Nu kunnen wij een heel stuk ongestoord verder bollen terwijl wij links van ons de bossen en hovingen van het kasteel "Gestelhof" kunnen bewonderen. Wij passeren Gesteldorp - let op de torenhaan, een toreneend! - rijden steeds rechtdoor en stoppen een ogenblik aan het kasteel "Rameyenhof".

Zonder twijfel een van de mooiste kastelen uit gans de streek. De overdekte poort, halfweg tussen de baan en het kasteel is een van de oudste bouwwerken uit de omgeving. (gebouwd rond 1200)

Terug de fiets op tot aan de grote baan Berlaar-Herenthout. Daar draaien wij naar links maar na 80 meter terug rechts één gruisweg in. Deze bochtige weg volgen wij, zonder rechts af te slaan, tot aan het asfaltbaantje - de Hertstraat - dat wij oversteken.

Na 150 meter, aan een klein hoefetje met rood geschilderde deur, gaan wij naar links en komen dan op een betonbaan waar wij rechts rijden. Na ongeveer 200 meter, naast het huis met nummer 92, draaien wij weer links, komen op een steenweg, de Hooiweg, waar wij nog eens links rijden; 200 meter verder rechts fietsen wij de Haringstraat in.

Nu weer een lang stuk rechtuit tot aan een nieuwgebouwd landhuis waar wij links rijden. Aan de oude boerderij nemen wij de bocht naar rechts en aan de eerste electriciteitspaal links. Na 100 meter nog eens rechts. Weer komen wij aan een oude hoeve en nemen, daar nevens de haag, een bocht naar links. Wij rijden nu vlak langs de, hier zeer bochtige, Nete. Over het water ligt de Herenthoutse Niemandshoek - een groot onbewoond gebied. Nu moeten wij het bruggetje oversteken. Tot in 1948 lag hier een veer. Het café op de dijk was het veerhuis en de baas noemde men de "Schipper". Het cafeetje wordt de laatste tijd zeer druk bezocht. Het interieur is trouwens een bezoek overwaard. Hoogstwaarschijnlijk was het 50 jaar terug juist hetzelfde zoals vandaag.

Het landschap is hier nog ongeschonden en bijzonder in de winter, wanneer er sneeuw ligt, hangt hier een sfeer van tijdeloosheid en stilte die je haast nergens meer vindt.

Onze rit gaat echter verder en wij volgen nu een stukje stroomafwaarts de

netedijk tot wij aan een prikkeldraadafsluiting komen. Wij volgen hier het wegeltje tussen de draad en het dennenbosje tot aan enkele beukebomen waar wij linksaf slaan. Het is trouwens de eerste mogelijkheid om links te draaien en wij rijden nu langs de rand van het bos. Steeds rechtdoor rijdend stijgen wij tussen dichte begroeiing het bos in en komen nu vlak naast een oude Netearm. De weg is hier enkele meters minder goed en men moet wel opletten voor laaghangende takken, maar neem hem toch want het is hier nog een echt mooi plekje natuur.

Eens het struikgewas uit komen wij nu op een zandweg waar wij rechts inslaan en klimmen nu omhoog naar Kruiskensberg toe tot aan de kapel. Recht tegenover de kapel, aan de overkant van de betonbaan, loopt een brede zandweg. Die weg nemen wij en rijden steeds rechtdoor - ongeveer 900 meter - tot aan een kapelletje, waar wij links afdraaien, tot juist voorbij de boerderij waar wij rechts de aardeweg inslaan. Wij volgen deze aardeweg tot aan de betonbaan die wij oversteken en rijden het smallé betonbaantje op. De Netevallei ligt nu links van ons. Wij kunnen weer een lang stuk fietsen zonder van weg te moeten veranderen en hebben nu gelegenheid om ongestoord van het uitzicht te genieten!

Doch ook aan deze weg komt een eind en na een plotse bocht naar rechts draaien wij links de Rooiestraat in, een betonbaan die overgaat in een asseweg op de grensscheiding met Kessel. Aan de boerderij "de Hel" gaan wij nu rechts, komen op de steenweg en rijden hier links, richting Kesseldorp waar wij dan zonder verdere beschrijving wel zullen geraken!

De totale afstand van onze tocht is 19 km. Niet tē kleine kinderen kunnen hem gemakkelijk meedoen en als het weer een beetje meewil zal het een ritje worden dat echt meevalt !

Lode Van Regenmortel

HET GIETERKE VAN MONTAIGU

't Moet wel zijn dat de mensen in die tijd de hulp van hierboven meer no-

dig hadden dan tegenwoordig! Maar ja, 't is wel zo, als je van alles hebt zie je de noodzaak niet meer in om iets te vragen. 't Is in de loop der jaren heel erg veranderd, veel mooie zaken werden verouderd bevonden en afgeschreven omdat ze niet meer passen in het kader van een moderne wereld. Bidden is niet meer van deze tijd beweren sommige profeten. Er staan nu andere middelen ter beschikking om zijn geluk te vinden. De boer heeft nu kunstmest en sproeistoffen om zijn gewassen te doen gedijen. Vroeger smeekte hij de zegen af van de Heer met palmtakjes, kruisprocessies en beëwegen. De zieken hebben dokters en chirurgen te hunner beschikking die soms wonderen kunnen verrichten. Jaren geleden ging men her en der op bedevaart voor een of andere kwaal. Zo kon men hier in Kessel genezing bekomen van doofheid en hoofdpijn door het vereren van de relikwie van het Heilig Kruis op de kermisdagen. Er kwamen toen veel mensen hier op bezoek. Nu echter neemt men een poedertje of een pilleke en 't is veel rapper gedaan en 't vraagt minder inspanning.

De prachtige jaarlijkse processie op de zondag na kermis en met halfoogst waren hoogtepunten en ware manifestaties van een diep kristelijk geloof. Het sprak de mensen aan. Heel wat kijklustigen stonden ontroerd langs de straten. Nu is er geen plaats meer voor, te druk verkeer en geen tijd meer om zulks nog op touw te zetten. 't Gaf anders zo een feestelijke aanblik en een kleurrijk uitzicht die bevlagde straten op de zondagmorgen.

Al vroeg waren de vrouwen in de weer om de straat te keren en op de keien wit zand te strooien. Er waren echte artiesten bij die met nat zand allerlei figuurtjes maakten, kringetjes en spiraaltjes en in 't midden van de rijweg een grote kelk met een hostie met stralen. In de loop van de week kwam een zandleuder met zijn span aan de huizen en de vrouwen konden een emmertje kopen. Voor bloemen werd dan ook rondgekeken en gebedeld bij de burens en op 't kasteel van meneer de baron. De mensen gaven die dan heel gaarne.

Maar de grote gebeurtenis van het jaar was wel de processie naar Scherpenheuvel op tweede Pinksterdag. De zondag te voren vroeg mijnheer pastoor, van op de preekstoel, aan de gelovigen talrijk deel te nemen aan de processie. De kaartjes voor de trein kon men bestellen en afhalen bij de koster.

In de twintiger jaren trok deze processie te voet naar het station van Berraar. Over de zeer hobbelige en smalle steenweg van die tijd was het al een grote versterving. Voorop stapte dan Marus Van Bael met de blauwe vaan van Onze-Lieve-Vrouw. Daar achter volgde mijnheer pastoor of onderpastoor, twee misdienaars, de koster met Fons Kreukels en nog een paar zangers van 't hoogzaal. Dan kwamen moeizaam in dichte drommen de gelovigen en enkele karren. Marie Kets en hier en daar een boer spanden hun speelkar in met een paar banken en stoelen. Hierop konden de mensen plaats nemen die moeilijke voeten hadden of waarvan de benen niet zo goed meer meewilden of ook al eens een moeder met een zuigeling.

Onderweg werd er vurig gebeden en gezongen van :

O Maria, O Maria !
In de mei,
U groeten wij !

En het klonk mooi tussen de bomen.

Moe en bestoven kwamen ze dan aan het station. Op het perron wachtte men de komst van de trein af. Vele vrouwen hurkten dan nog eens eventjes langs de grachtkant, kwestie van voorzorg, want de dag duurde nog lang! Eens op de trein werd de paternoster bovengehaald en een poosje gebeden. Vele ogen vielen eventjes dicht. De kinderen mochten aan de raampjes kijken naar de voorbijtrekkende weiden en koeien. In de omgeving van Zichem werd hen de Demer getoond waar de Witte in zijn blote flikker ging zwemmen. Ze wezen ons ook het vat of de put van Zichem, een ronde torenachtige ruïne, waar rond een zweem van geheimzinnigheid geweven werd, want ze fluisterden ons in het oor dat niemand de oude burchtoren nog kon herstellen. Elke steen die er bovenop werd bijgemetseld viel er onmiddellijk zo maar terug af.

Van in de verte zag je reeds de koepel van de basiliek met de vele blinkende sterren. Eens buiten het station volgden de bedevaarders heel devoot de processie en werd er opgestapt onder het zingen van :

Ginds op die scherpe heuveltop
Daar rijst een dorp zo schoon,
Het roept ons pelgrims allen op,
Kom naar Maria's woon!
Hoe klinkt die stem ons tegemoet
Het doet ons hart zo goed...

Er heerste een grote drukte in de straten. Processies van heinde en ver stapten op. In de onmiddellijke nabijheid van het heiligdom stonden stok-oude vrouwtjes achter hun tafeltjes doosjes kaarsen aan te bieden.

Zulke oude gerimpelde vrouwtjes zag je alleen maar in Scherpenheuvel. Links en rechts tegen bomen en gebouwen lagen blinde bedelaars en andere sukkelaars om een aalmoes te smeken. Het volk dromde het portaal in en uit. Het was een hele heksentoer er binnen te kunnen en een stoeltje te bemachtigen. De H. mis werd dan opgedragen door mijnheer pastoor, de koster bespeelde het orgel en Fons Kreukels zong voor. Het klonk zo vertrouwd en toch heel anders. Aan de wanden hingen reeksen krukken, breukbanden en plaatjes met "dank u" en "merci", maar oud en bestoven! Fantastisch dikke kaarsen, geschonken door een of andere processie, stonden te flikkeren. Het maakte een diepe indruk die naar de keel greep. Na de mis gingen ze hun knapzak aanspreken. Op de grasperken rondom aten de mensen hun boterhammen op met hardgekookte

eieren en een snuifje zout uit een papiertje. Er lag daar natuurlijk veel papier rond te slingeren. In de drankgelegenheden schonk men koffie en het was er moeilijk een plaats te vinden. Te elf uur was de rozenkrans. Het was intussen al heel erg warm geworden en de schaduw van de bomen was zeer welkom. Na de omgang werd er weeral gegeten en een pint gepakt.

Aan de vele kraampjes stonden de moeders met hun kinderen, die ze maar niet verder kregen. De kramers waren bijzonder bij de pinken om hun waar aan de man te brengen. Een zak pepernoppen of noppen moest men natuurlijk meebrengen, anders was men immers niet in Scherpenheuvel geweest!

In de Biekorf verkochten ze het beste. Een ringetje of een medailleke met Onze-Lieve-Vrouwke voor de meisjes, een gieterke, een keerborsteltje, een vlaggetje of een moleke voor de kleintjes. Men moest toch iets bijhebben!

Zo werd het stilaan tijd om te drie uur de kruisweg te doen. Aan iedere statie werd halt gehouden, gebeden en een stroofke gezongen. Het ging er geweldig bergop. Echt lastig voor de oudjes! Het tweede gedeelte was bergaf maar de ene kon dan de andere afremmen. Onmiddellijk daarop volgde het lof met benediktie. Op de trappen van het altaar lag er met hopen geld alsof men Onze-Lieve-Vrouwke wou omkopen om van haar een gunst te verkrijgen.

Nu werd het hoog tijd om terug naar het station te gaan. De mensen waren weeral blij dat ze konden zitten. 't Was ook zo'n drukke dag geweest.

Tegen dat de processie ging aankomen, lag

Sooi Bas, de Bakker, in een vensterke van de toren uit te kijken. Hij moest de grote klok luiden wanneer de processie het dorp naderde. Eens in 't zicht, trok hij aan het dikke zeel om de zware klok in beweging te

brenge. Het vergde grote inspanning en kennis om de klok feestelijk te doen zwieren. Tegenwoordig gaat dat allemaal van zelf, maar daar zit geen ziel meer in. Sooi kon de klank aanpassen aan de omstandigheden. Bij een begrafenis lag er zo iets droevigs in de klanken, maar bij een blijde gebeurtenis, dan jubelde de klok het boven de daken uit!

De kinderen liepen de processie tegevoet, soms tot aan de Boekt, nieuwsgierig naar wat moeder had meegebracht. De mensen kwamen allemaal aan hun deur staan om de vermoeide pelgrims te zien passeren en bemoedigend toe te knikken. Er werd dan nog duchtig gezongen om te tonen dat hun kaars nog niet uit was. In de kerk werd nog de zegen gegeven en ieder trok dan naar huis. Kinderen liepen met molekens en vlaggetjes, de ouders voorop en klein broertje kreeg een gieterke van Montaigu in handen gestopt. Jawel, uit Montaigu, dat gaf zo wat meer cachet in die jaren na de oorlog!

Jaren later ging de reis langs Kloosterheide en was het een beetje minder vermoeiend. De laatste tijd reden er nog

een paar autobussen. De fut ging er door de duur helemaal uit. Ja, dat gaat zo als het te gemakkelijk wordt. Tegenwoordig rijden ze nog eens met de wagen naar Scherpenheuvel, doch dan meer als een uitstapje bedoeld. Van bidden komt niets meer in huis. Men vindt zijn draai niet meer om het nog ernstig te doen. En toch ....

Ik ken een kempisch dorp waar ook vele jaren de processie was weggefallen. Ze hadden zo eens aan de pastoor gevraagd of het soms niet mogelijk was het nog eens te proberen. Het gaf een prachtig resultaat. Zes volle bussen maakten de reis naar het heiligdom van Onze-Lieve-Vrouw en toen ze thuis kwamen drongen alle bedevaarders er op aan om volgend jaar te mogen terugkeren.

Ghislain Verreydt.

In 1862 geeft jonkvrouw van Praet opdracht aan aannemer Heylen, die toen in "de Kroon", de voormalige herberg schuin tegenover het gemeentehuis in de "Geitestraat" woonde, om het bouwen van het kasteel en aanhorigheden te beginnen. Op het grote grasplein ten noorden van het kasteel bevond zich de werf. Alles werd in die tijd nog ter plaatse afgewerkt. Er stond een smidse waarin al het nodige ijzerwerk gesmeed werd. Twee jaar later in 1864 waren de bouwwerken voltooid. Hebben wij in vorige bijdrage gewezen op het uitheemse, op het zuiderse karakter van het kasteel, dan zien wij dat eveneens aan de bijgebouwen, vooral dan aan de "remise" waarin voornamelijk de voor ons ongewone boogjes en bouwvormen opvallen.

Het park met zijn grote verscheidenheid aan bomen werd aangelegd door de hofbouwkundige Fuchs, later het zuidelijke gedeelte achter de grote vijver, door kapelaan Tricot - op het kasteel is immers een hofkapel - Tricot een echte natuurminnaar was o.a. een bedreven bijenimker. De dreef, vroeger de Quaetstraete of de Kwade straat genoemd - een zeer interessante naam waar wij later wel eens willen op terug komen - werd rechtgetrokken en ongeveer met een derde verlengd.

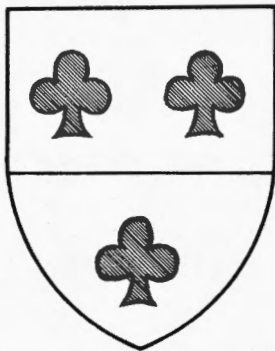
Zo brak dan de dag aan dat juffrouw van Praet verhuisde van de hoeve "Ten Dijke", toen bewoond door de familie Veris, naar haar kasteel.

Wellicht is er nooit in de geschiedenis van onze gemeente iemand geweest die zo kwistig met haar kapitaal heeft omgesprongen. Met gulle hand steunde ze of werkte ze allerhande projecten uit. Zo o.a. het bouwen van het eerste gasthuis alhier, waarvan zij alleen ongeveer een vierde van de kosten op zich nam. Pastoor Biddeloo, een van de beste pastoors die Kessel ooit gehad heeft, vond in haar een ideale weldoenster, toen hij gans onze oude dorpskerk van binnen en van buiten liet restaureren. Het zeer kost-

bare hoofdaltaar, een miljoenenstuk, alsmede verschillende andere ornamenten en glasramen, werden door haar bekostigd. In 1889 liet ze de meisjesschool optrekken en de kleuterafdeling vergroten. Armen, weduwen en wezen vonden in haar een bewonderenswaardige steun. Bepaalde kamers in haar kasteel leken meer op opslagplaatsen van allerhande goederen, die ze met kwistige hand uitdeelde, dan op woonvertrekken. Het dankbare volk zou haar zeer diep in het hart dragen en haar zelfs de naam "Engel van goedheid" geven...

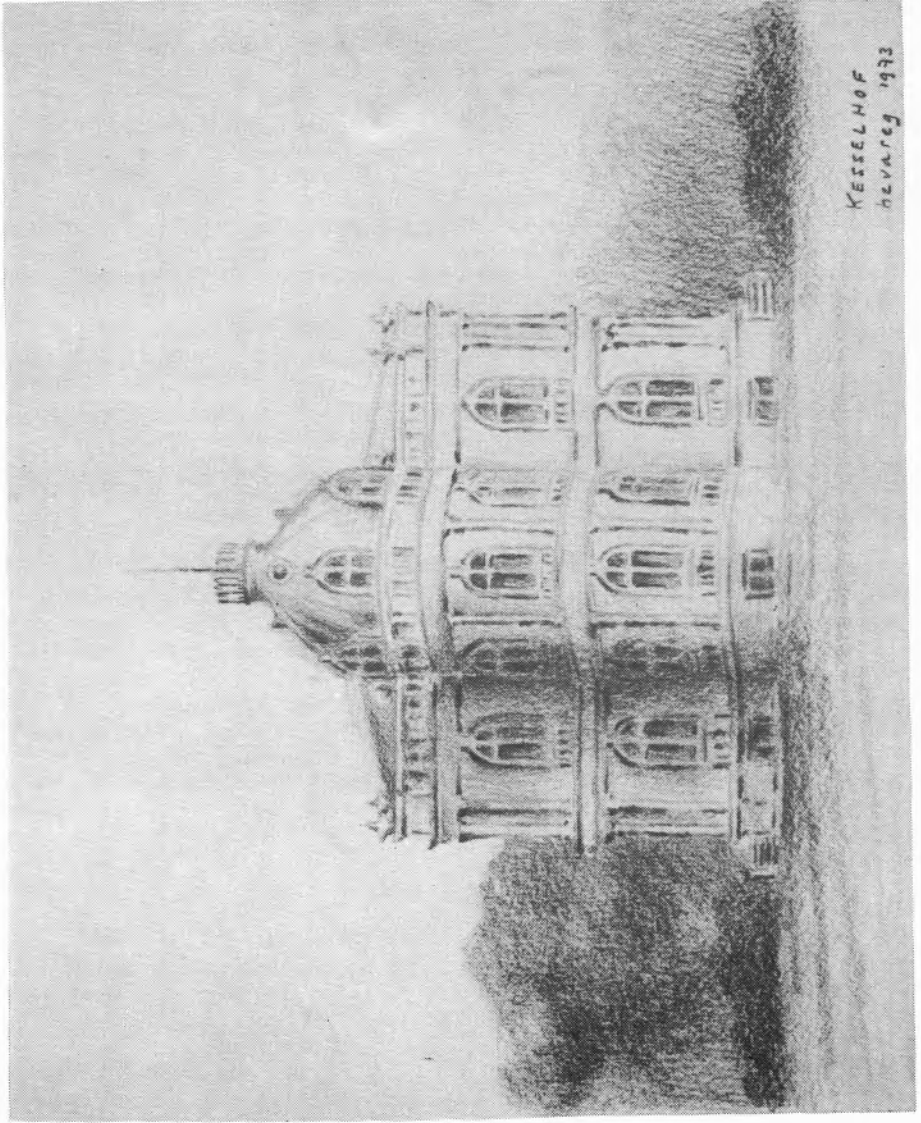
Enkele jaren geleden hoorden wij nog met volle overtuiging vertellen: "Juffrouw van Praet, die wordt nog eens heilig verklaard!"

Op het hoogkoor vinden wij het wapenschild terug. Wij zien in het eigenlijke schild drie klaverbladjes op een zilveren veld, wat duidelijk op haar naam wijst (pratum = weide, van Praet

Van Praet

KESSELHOF
HELVETIA 1933

of eigenlijk van der weiden).

Juffrouw van Praet, die deze glasramen bekostigde, zag haar patrones, de H. Emilia, op de ereplaats boven het hoogaltaar op het koor aanbrengen. Naast deze heilige vinden wij geen Salvator of ook geen Lambertus, alhoewel dit voor de hand zou liggen, maar wel een Sint-Michael, die in Kessel nooit vereerd werd. Baron van Zuylen brengt dit in verband met de verloren jeugdliefde van Jonkvrouw van Praet. (Dit is slechts een gissing) Was de Italiaanse droom van Juffrouw van Praet dan misschien een Michaeli ?

(vervolgt)

Frans Lens

VERKAVELEN

Er is de laatste tijd al een heel woordje gepraat omtrent de verkavelingen en de door de gemeente gevoerde bouwpolitiek.

Wij willen graag aannemen dat onze burgemeester het betreurt dat er tot op heden omzeggens nog niets gedaan werd op het vlak van de sociale woningbouw ten voordele van de minder kapitaalkrachten.

Maar omdat wij tegen de opvatting van onze "vroede vaders" durven ingaan heeft "men" het dan toch weer gevonden ons in de kranten af te schilderen als kontestanten die tegen de inplanting zijn van een wijk voor sociale woningen achter de dorpskerk. Of betekent een inspraakavond zoals die in de turnzaal heeft plaatsgehad dan enkel een algemene vergadering voor ja-kliekers?

Wanneer wij vrijuit en openlijk onze mening naar voren brengen, dan is dit enkel en alleen omdat wij nog waarde hechten aan onze geboortegrond. Meer dan wie ook voelen wij ons aan Kessel gebonden, aan zijn cultuurpatrimonium, zijn landschappen, zijn bossen, heiden en velden, zijn huizen en gehuchten en niet in het minst sociaal en familiaal aan al zijn mensen ! Wie kan en durft het ons kwalijk nemen dat wij echte Kesselaars zijn en ons verzetten tegen het systematisch verknoeien van ons Kessels patrimonium ! Onze 'kontestatie' is in alle opzichten eerlijk, maar eerlijkheid wordt hier door de gezagsdragers blijkbaar niet op prijs gesteld, althans wanneer het niet in hun kraam past!

Wij zijn niet tegen het inplanten van sociale woningen, als het tenminste gaat om onze eigen mensen een volwaardig eigen huis te schenken met ruimte om te leven.

De heer de Serrano - CVP - kwam op voor niet te dik gezaaide woningen. "Het is een verkeerde optie per woning te weinig ruimte toe te kennen en het is daarom wenselijk dat er per hectare slechts 15 woningen zouden gebouwd worden." (uittreksel uit het verslag van de Kamer van 7 juni 1973 - zie ook "De Bond" van 22 juni 1973)

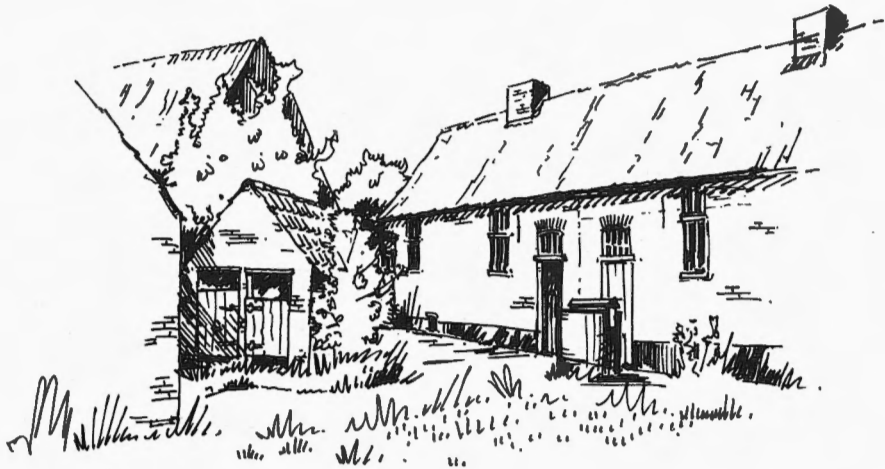
Ook het naburige Bevel sprak zich in die zin uit. De verkaveling achter de pastorie aldaar heeft uitgewezen dat de percelen te klein en te smal waren. (Gazet van Antwerpen)

Nochtans belet dit alles niet dat de gemeente aan Kesselstade 30 woningen - het dubbele aantal - op 1 hectare gaat optrekken. Het ligt voor de hand dat wij onder die omstandigheden met de beste wil niet kunnen spreken van

echte sociale woningen, doch veeleer van een woonkazerne, zonder speelpleinen voor onze kinderen, zonder het minste groen en waar iedereen op mekaars kop zal zitten met alle sociale en psychologische onderlinge spanningen vandien. Er zijn hiervan ongelukkig reeds voorbeelden genoeg!

Wij betreuren het zeer dat onze sympathieke K.W.B. niet durft reageren tegen dergelijke beslissingen van burgemeester en schepenen. Niet om ons te steunen - verre van daar - doch wij hadden van hen tenminste een konsekventere houding verwacht want de verschillende punten die wij te berde hebben gebracht verschillen in geen enkel opzicht van de algemene richtlijnen van het K.W.B. Hoofdbestuur!

Laten wij echter terug komen op de gronden achter de dorpskerk. Omdat wij onze dorpskern, die eerder zielig, grauw en grijs aandoet en beslist geen voorbeeld is van jonge frisheid - de allerlaatste boom moest op beslissing van burgemeester en schepenen immers verdwijnen - een prettiger uitzicht willen geven en om het laatste stukje ruimte en groen dat onze dorpskern nog zou kunnen opfleuren, gaaf te houden, vragen wij dit terrein voor andere doeleinden te gebruiken. Maak er een heerlijk park van waar onze mensen in kunnen wandelen en een beetje rusten. Wij denken dan speciaal aan onze oude mensen van het gasthuis ... maar ja, voor hen vragen wij al 3 jaar een eenvoudige bank aan de kerk en op het kerkhof. Miljoenen hebben ze over voor een fort, enkele duizenden voor onze bejaarden kunnen er niet af. Wie is hier nog sociaal?

- Marc Verreydt
24 aug. 1973

DE VIER UITERSTE

Ze zijn weg... Tot op het laatste ogenblik hadden wij gehoopt dat het in orde zou komen. Een echte "heemvriend" die hoofdzakelijk in het buitenland vertoeft had een oogje op deze huizekens. Bepaalde contacten met de verkoper

die misschien nog tot hun behoud hadden kunnen leiden, zijn evenwel zonder verder gevolg gebleven zodat uiteindelijk tot de afbraak werd overgegaan. Daarmee is het laatste stukje van "het Kessels begijnhof" weg . . . en is ons dorp weeral een stukje "antiek" armer en zoveel kaler geworden.

De vier uiterste lijken nu een gebombardeerde ruïne want het laatste huisje is blijven staan, het eens zo typische schoolhuis moest verdwijnen voor de vensterloze gevangenis muur van de turnzaal en juist daarnaast rijdt je langs een soort straatstort recht in 't kot van de gemeente . . .

Zouden wij aan burgemeester en schepenen van Lier niet voorstellen het begijnhof af te breken want volgens ons moeten die huizekens toch ook al wel oud zijn . . .

SCHEIKUNDIGE AFVALSTOFFEN IN DE NETEVALLEI

De perikelen rond het stort aan de Lierse steenweg waren blijkbaar nog niet voldoende.

Een aannemer uit Berlaar stortte onlangs aan 't sas een laag gelegen beemd vol met tonnen en tonnen scheikundige afvalprodukten. Het stinkende witte poeder was afkomstig van de fabriek Sauvegarde uit Ruisbroek die ter plaatse reeds een zeer slechte faam geniet op het gebied van milieuverontreiniging. Ga zelf maar eens kijken. . . wij hoeven u er niet van te overtuigen.

In de kranten konden wij lezen dat schepene Verhaegen de aannemer onmiddellijk verbod tot storten had opgelegd.

Maar nergens stond geschreven dat diezelfde schepene gedurende een volle week de beemd heeft laten volstorten zonder hiertegen maar iets te ondernemen. Pas wanneer wij zijn gaan reklamieren werd de zaak stilgelegd. Het goedje is volgens de aannemer niet giftig wat echter niet belet heeft dat diezelfde aannemer het in een ijtempo met aarde bedekt heeft . . . Al twee maanden wachten wij nu op de uitslag van de scheikundige expertise die men op ons verzoek zou laten uitvoeren.

Dit verhaaltje brengen wij niet omdat wij in de krant het pluimpje op onze hoed hadden gewild - verre van daar - maar wij vragen ons enkel af wanneer ons schepencollege voor dergelijke zaken eens eindelijk de verantwoordelijkheidszin zal krijgen om uit eigen beweging op te treden.

Een meer kordate houding tegenover dergelijke problemen zou in ieder geval sympathieker aandoen dan de meestal dubbelzinnige of lakse handelwijze wanneer het om de bescherming van de Kesselse natuur gaat. Inzonderheid het stort aan de Lierse Steenweg kunnen wij hier als staving van onze bewering laten gelden .

Immers de door het schepencollege gunstig geadviseerde aangevraagde vergunning voor dit stort werd door de Bestendige Deputatie niet alleen geweigerd doch diezelfde instantie heeft bovendien ook nog beslist dat het reeds gestorte vuil moet verwijderd worden.

Wij wachten af . . .

Verantwoordelijke uitgevers :

Davidfonds Kessel
Romain Verreydt
Fortstraat, 13
2508 KESSEL

Groencomité Kessel
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

Heemvrienden Kessel
Frans Lens
Berlaarse steenweg 31
2508 KESSEL